

De l'autor d'ELS PITJORS ANYS
DE LA MEVA VIDA i EM PIXO

CACATRESORS

PERILL AL NIL

JAMES PATTERSON
I CHRIS GRABENSTEIN

Estrella Polar

James Patterson,
Chris Grabenstein

CAÇATRESORS

PERILL AL NIL

Il·lustracions de Juliana Neufeld

Estrella Polar

Títol original: *Treasure Hunters. Danger down the Nile*

© James Patterson, Chris Grabenstein

Il·lustracions: Juliana Neufeld

© de la traducció: M. Àngels Guin

© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62 s.l.u., Estrella Polar,
Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

Primera edició: maig del 2015

La primera edició en anglès va ser publicada als EUA al setembre del 2013.

Aquesta edició es publica per acord amb Little, Brown and Company, segell d'Hachette
Book Group, Inc., Nova York, EUA. Tots els drets reservats.

Tots els personatges i fets d'aquest llibre són producte de la imaginació de l'autor.
Qualsevol semblança a fets i persones reals és totalment una coincidència.

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Liberdúplex

Dipòsit legal: B. 7.333-2015

ISBN: 978-84-9057-732-5

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

Tota la nostra vida, els Kidd hem viscut al mar, però un dia gairebé ens hi vam quedar per sempre més. Tots quatre ens havíem encabit en un minisub per a dues persones (així és com anomenen un VSP o Vehicle de Submersió Profunda a la marina dels Estats Units), el nostre nou vehicle d'alta tecnologia per caçar tresors. El vam adquirir en una subhasta amb la recompensa de mig milió de dòlars que havíem cobrat en la nostra darrera aventura.

La meva germana gran, la Tempesta, estava convençuda que necessitàvem el submarí perquè ens ajudaria a continuar la recerca dels nostres dos tresors més preuats: el pare i la mare desapareguts.

Vejam, la Tempesta no fa submarinisme perquè la darrera vegada que es va encabir en un vestit d'immersió, un iaio d'un iot li va dir «balena comprimida». Per

descomptat, aquest comentari no va ser gaire afortunat, perquè quan va tornar a agafar el seu glamurós iot per anar a fer una volteta, feia una catipén de peix que tirava enrere. Ep, ningú no juga amb la Tempesta.

Amb tot, necessitàvem la seva memòria fotogràfica si volíem tornar a localitzar aquell parell de galions espanyols enfonsats a la costa de Florida que el pare, el doctor Thomas Kidd, el caçatresors de fama internacional, havia anomenat *Els Bessons*. Per això estàvem entaforats com sardines enllaunades a dins d'aquell VSP.

Però per desgràcia, el pare i la mare no eren amb nosaltres.

Les bodegues d'aquells vaixells estaven carregades de tants tresors que podríem finançar Caçatresors Família Kidd Inc. fins que ens empesquéssim la manera d'ajudar els pares, que, a banda de ser caçatresors de primera categoria, estaven ficats en perillosos assumptes de la CIA.

De manera que trobar aquests vaixells era qüestió de vida o mort.

Però en Tommy havia perdut el mapa del tresor que ens havia conduït a *Els Bessons* la primera vegada. Bé, si he de ser sincer, un bon dia el va utilitzar accidentalment de tovalló de paper per agafar un tros de pizza llardós, i llavors el va arrugar i el va llençar dins un cubell de les escombraries que, més tard, va fer servir per fer una foguera a la platja juntament amb una de les seves novietes.

Així doncs, el mapa es va esfumar, i mai més ben dit.

—Aquest submarí és la bomba! —va dir en Tommy, que ja té disset anys i és el que més s'apropa al que podríem anomenar supervisió adulta—. Podem fer immersió en família tots quatre sense despenyar-nos.

—Ni respirar —va afegir la Beck, que estava encastada contra un ull de bou.

—Canvia el rumb a dos-cents seixanta-tres graus,

Tommy —li va dir la Tempesta, navegant de memòria—. Els vaixells enfonsats són just allà.

—D'acord, d'acord... —va accedir en Tommy.

Però quan va empènyer la palanca del comandament endavant, el vehicle no es va moure.

I vam seguir a la deriva cap al fons.

Enfonsant-nos cada vegada més.

I més...

—Fins on pot baixar aquesta andròmina sense que se li rebenti una junta? —vaig preguntar.

—Fins a quaranta-cinc metres de profunditat —em va respondre la Tempesta—. Que són catorze mil set-cents seixanta-quatre peus, per a aquells que us vau saltar la lliçó de les conversions mètriques a mates.

—Potser hauríem de tornar cap a *El Perdut* —va suggerir la Beck—. I vaja... ehem... no ho sé... llegir el manual d'instruccions?

—Sí, tu —va dir en Tommy—. Seria una bona idea. Seguiu el protocol per pujar a la superfície. Assegureu la ventilació. Tanqueu les aletes de les mampares.

Sí, sí... En Tommy sonava com un autèntic comandant de submarí.

Llàstima que ens continuàvem enfonsant.

—Ehem... aquests controls tampoc funcionen —va dir finalment després de comprovar que res del que havia pitjat o activat rutllava.

—Llavors, bàsicament —vaig dir—, l'únic que podem fer és continuar baixant? Fins al fons del mar?

En Tommy va assentir.

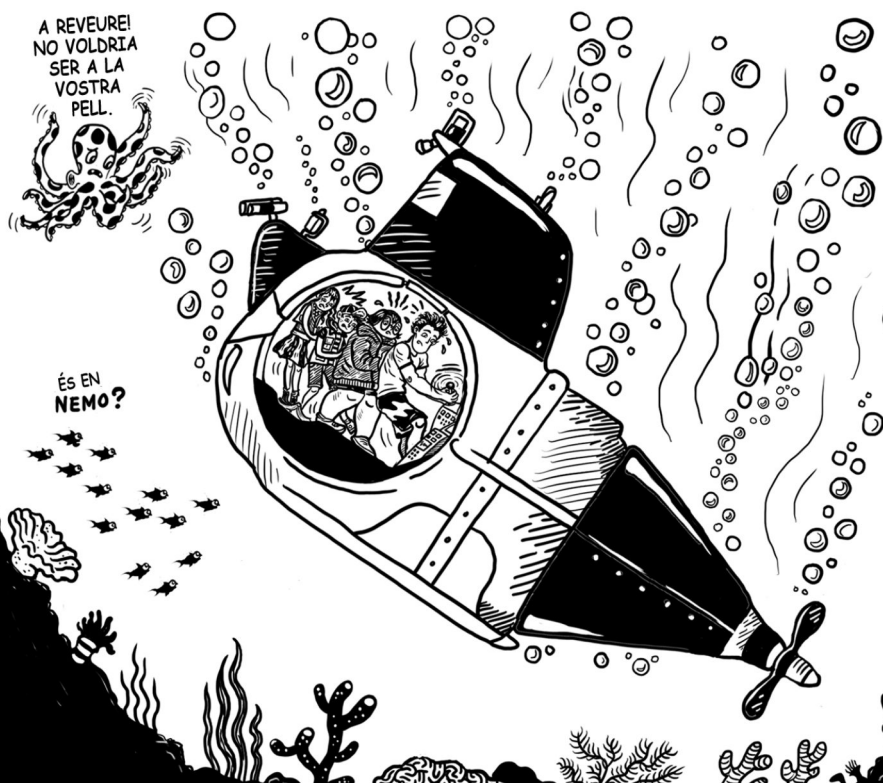
—Bàsicament.

I llavors va ser quan es van aturar els motors.

—Ens hem quedat sense combustible —ens va informar la Tempesta com si res—. Si teniu alguna pregària favorita, ara seria un bon moment per deixar-la anar.

Recordes allò que va dir en Tommy que el submarí era ideal per fer immersió en família?

Bé, doncs pel que semblava, potser també ens ajudaria a morir en família!

2

Ivam continuar enfonsant-nos.

—Adéu, món cruel —va dir la Tempesta, que és famosa per deixar anar el primer que li passa pel cap—. Dignes a en Neptú que ens clavi el trident al cul, perquè ja hem begut oli. Només ens queda plorar i, per descomptat, passo de fer-ho.

—Ei, un moment —va saltar en Tommy—. Som els Kidd. La nostra vida són les aventures perilloses com aquesta. Les exploracions que desafien la mort són el que ens manté units fins al final. És clar que de vegades ens enfonsem, però sempre ens tornem a aixecar. I sempre, sempre, ens n'acabem sortint.

Sí, el meu germà era com un roc. O potser més ruc que ni fet d'encàrrec.

De debò, teníem ben bé un problema de fons; la cosa era que ens en anàvem directes al fons del mar.

—Saps què, Tommy? —va dir la Beck—. Em recordes força el pare. Aquí mirant d'aixecar-nos la moral. És molt maco.

En Tommy li va dedicar el seu somriure més encantador.

—Gràcies, Beck.

—I també és com un pèl tràgic —va afegir la Tempesta—, considerant la situació. De totes maneres, com que encara ens queden unes horetes d'oxigen, tenim prou temps per rumiar què és allò que trobarem a faltar més de la vida, mentre esperem la nostra mort segura. Jo estic entre dues coses: els brownies o els dònuts.

—Ostres, és complicat, Tempesta —va dir la Beck—. Però jo triaria el clàssic brownie.

—I què me'n dieu entre el pare o la mare? —vaig dir—. Això és el que trobaré a faltar.

Uns pirates de Xipre havien segrestat la mare. I el pare havia desaparegut enmig d'una devastadora tempesta tropical a què ens vam enfrontar a la costa de les Caiman. Amb l'ajuda de l'oncle Timothy, vaig aconseguir enviar un correu electrònic fals des de l'adreça del pare a cadascun dels meus germans, però malgrat això no els havia convençut a tots que encara fos viu.

La Tempesta es va posar seriosa.

—El pare és mort, Bick. Ho has d'assumir i tirar endavant.

—Com vols que tiri endavant? —va dir la Beck—. Si estem entaforats aquí dins com el Pokémon a la Poké Ball!

—La Tempesta té raó —va dir en Tommy amb un sospir—. El pare ens espera allà a baix, al cofre del pirata Davy Jones, on segons la llegenda hi ha els mariners morts en alta mar.

—Molt bé, però qui dimonis és el paio aquest del cofre? —va preguntar la Beck—. El clàssic negat de la classe d'educació física?

—Escolteu, nois —vaig cridar probablement utilitzant més oxigen del recomanable—. El pare no és mort! El sol fet que desaparegués de la coberta d'*El Perdut* en plena tempesta tropical no vol dir res.

La Tempesta em va clavar la mirada.

—No. Només que és mort.

Llavors es va arronsar d'espatlles i ens va demostrar que no sempre és tan freda com ens vol fer creure, perquè es va deixar caure a terra amb desesperació.

I el seu aterratge va ser tan potent, que tot el submarí va trontollar.

Llavors es va començar a enfonsar fins i tot més de pressa.

Molt bé, suposo que a hores d'ara ja et deus haver imaginat que, de fet, no vam dinyar-la al fons del mar. Vejam, això només és el pròleg. I els narradors mai no es moren al pròleg.

(Però la Beck em diu que cap problema si ho faig. Que ja s'encarregarà d'escriure ella. Caram, gràcies, germaneta.) Aleshores, com vam aconseguir sobreviure?

Bé, quan vam topar contra el fons de l'oceà va ser com quan algú fum una puntada de peu a una màquina expenedora que no rutlla.

De sobte, es van encendre tots els llums dels panells de control, i els motors, que semblaven morts, es van posar en marxa.

—Excel·lent. Hem tocat fons amb prou força per reiniciar tots els sistemes —ens va explicar la Tempesta.

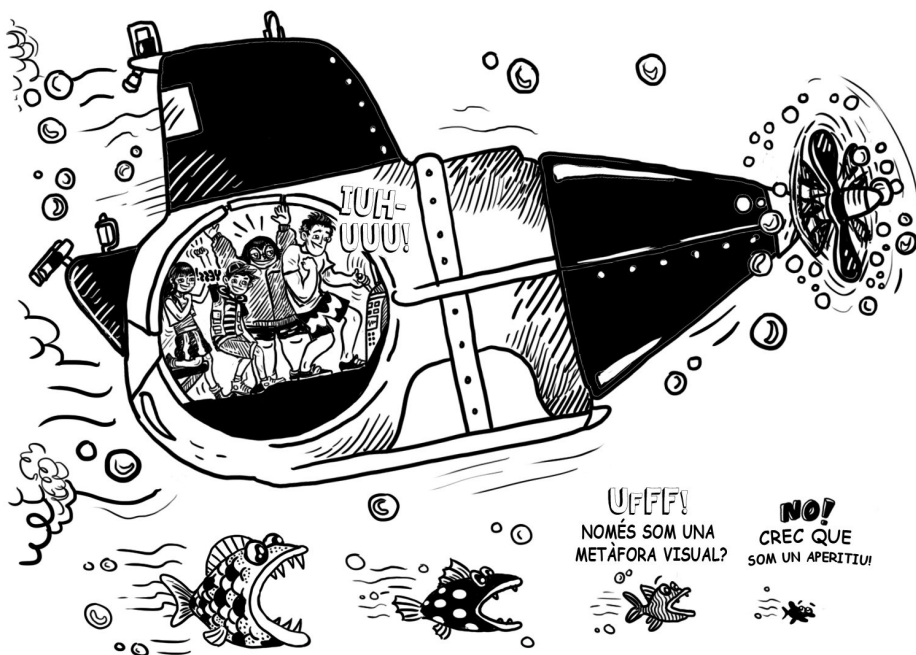
Aleshores en Tommy va activar la palanca de comandament i vam enfilar cap a la superfície.

—Ei, per què no tornem a buscar el tresor com hem fet tota la vida? —vaig suggerir—. Posem-nos els equips de submarinisme i fem la immersió.

—Fet! —va dir la Beck—. Almenys m'estalviaré estar embotida en aquest maleït barril suportant el teu alè de barracuda!

I tots vam riure.

Crec que cap de nosaltres era tan feliç des del darrer

Nadal que vam passar amb el pare i la mare junts a Pago Pago.

Bé, almenys fins que vam emergir a la superfície entre escumoses ones.

Perquè un altre submarí, enorme i amenaçador, ens esperava.